

Zus, broer en schoonzus als grote steun

ANKE HEEFT EEN ZOON DIE HEEL PSYCHOSEGEVOELIG IS

De zoon van Anke is nu negentwintig. Hij voelde zelf al dat er iets niet klopte toen hij twaalf was. Op zijn zestiende ging het fout op school. Een toffe jongen, heel populair bij de meisjes, maar vanbinnen en thuis depressief. Hij begon veel uit te gaan, om te vergeten ...

Zijn vierde middelbaar deed hij drie keer. Zijn ouders dachten en hoopten dat zijn gedrag door de puberteit uitgelokt werd. Tot rond zijn negentiende de psychoses begonnen. Naar de hogeschool en op kot in Kortrijk mislukte. Zijn ouders haalden hem terug naar huis, aan zee. Zeilen was altijd al zijn ding geweest, zijn uitlaatklep. Ze motiveerden hem om zijn droom waar te maken en te werken zodat hij genoeg geld had om op wereldreis te vertrekken. Maar ook dat bleek niet haalbaar.

Er waren tijden dat ze niet wisten waar hun zoon was. Hij verdween dagenlang. Of belde hen tien keer op als ze in hun bed lagen. Zijn dag- en nachtritme was verstoord, alle structuur zoek. Hij verzorgde zich niet meer.

Een familielid aan de Azurenkust bood aan om hem op te vangen. Dat liep faliekant af. Onderweg terug naar huis stapte hij van de trein en verdween opnieuw. Op een gegeven moment trok hij graatmager en blut in bij zijn broer die op kot zat. Die hielp hem maar durfde dat niet te zeggen aan zijn ouders. Tot er moest ingegrepen worden.

Tien jaar lang werd hij opgenomen, liep hij weg en ging hij terug binnen. Het was helemaal aanpassen voor het hele gezin. Een zoektocht om elkaar ondanks alles aan te voelen en te steunen. De psychiater betekende een grote hulp. Omdat de moeder verschrikkelijk ongerust was, verwees hij de ouders door naar Similes.

Doordat hun zoon zoveel psychoses na elkaar deed, kreeg hij de diagnose schizofrenie. Hij had wanen, was heel achterdochtig en sprak overal kwaad over zijn ouders. In die mate zelfs dat een broer van

zijn moeder opbelde om te vragen wat ze haar zoon in godsnaam allemaal aandeed ... Langs de andere kant heeft hij, zoals de meeste mensen, een rijk gevoelsleven.

Hij had een vriendin die in het vierde jaar rechten zat. Grote liefde die vijf jaar standhield maar geen toekomst had omdat er niet viel samen te leven. Hij woonde ook een tijd op een appartement en werkte in een café. Ondertussen leeft hij in een beschutwonenproject aan het ziekenhuis in Gent en wordt hij heel goed begeleid. Hij beseft nu hoe moeilijk het was dat hij zo onbereikbaar en kwetsend uit de hoek kwam.

Hij kreeg ziekte-inzicht, werd medicatietrouw en zeilt nog steeds.

Zijn mama is vol lof over de opvang. Zijn begeleidster heeft beroepsgeheim maar steunt ook de ouders. Er is respect voor wat hun zoon meemaakt én voor wat zij voelen. Van de psychiater kreeg Anke het boekje 'Het geheim van de hersenchip', wat ze van harte aanbeveelt aan iedereen die van dichtbij of wat verder weg met de problematiek te maken krijgt. Ze vertelt dat de dokter ongelooflijk gedreven is. Dat ze hem iedere morgen mag bellen als ze vragen heeft en dat hij in het geval van een grote crisis ook in het weekend bereikbaar is op zijn gsm.

Daarnaast betekent haar zus – die in haar vriendenkring ook geconfronteerd wordt met psychoses – veel voor Anke. Ze kunnen heel goed praten samen. Dat geldt ook voor

haar broer en schoonzus. De twee tantes en de nonkel bezoeken regelmatig hun neef. Ze praten met hem, wandelen samen, nemen hem mee op restaurant. In de hele familie is veel openheid, al duurde dat bij de een al wat langer dan bij de ander.

Als koppel praten ze niet zoveel meer over de problematiek. "Op de duur ga je daaraan kapot. Het leven gaat verder, met hem, maar ook met de broer die evengoed de nodige aandacht verdient." Binnen Similes vinden ze gesprekspartners met gelijkaardige ervaringen, met de garantie van veiligheid en de nodige anonimiteit. Er staat altijd wel iemand paraat in moeilijke momenten. Vooral voor de vader bleek dit externe klankbord cruciaal.

Sinds Anke op pensioen is, engageert ze zich dan ook volop voor Similes, om zo lotgenoten te kunnen helpen.

Tip van Anke

"Wat geldt voor lichamelijke klachten, is ook waar voor mentale problemen: Je hebt een ziekte, maar je bent dezelfde unieke en waardevolle mens die je altijd was. Denk eraan dat iedereen nood heeft aan liefde en vriendschap."

"Het is moeilijk om dit verhaal te delen. Mijn zoon is een lieve gast, maar door zijn ziekte zei hij veel lelijke dingen. Pijnlijk. Gelukkig zitten mijn man en ik op dezelfde golflengte, bracht de psychiater ons in contact met Similes en staan mijn zus, broer en schoonzus klaar. Voor hem en voor ons."

